

en anden Skrivelse, men i denne anden Skrivelse stod 6—7 Aar, og i det, den højtærede Justitsminister citerede, stod 8 Aar, og de 8 Aar ere netop det, der staaar i den Erklæring af 15. Januar fra Dr. Clod-Hansen, som han fik samme Dag som den anden, hvori Dr. Clod-Hansen betegner Dr. Rørdams Fremstilling som perfid. Altsaa, den højtærede Minister stod her i Tinget og havde i sin Besiddelse begge Skrivelser. Og hvad gjorde han saa? Saa oplæste han den ene af dem, og det var den, hvori Dr. Rørdams Udtalelser stempledes som perfide, og efter at have oplæst den, sluttede han med at sige: „Jeg skal naturligvis ikke dømme de to Læger imellem. Nu er der senere kommet en Erklæring fra Clod-Hansen om, hvorledes han ser paa de paagældende Læger. Ærede Medlemmer skulle faa det hele trykt“. Nu spørger jeg, om der var noget Medlem her i Salen, der derefter kunde tro andet, end at den anden Erklæring bekræftede den første og gik i samme Retning, og saa er Sandheden den, at den anden Erklæring beviser, at den første, som den højtærede Minister benyttede, var fuldstændig uberettiget. Dermed er det gennem de Udtalelser, der ere faldne her i Dag, og gennem de Skrivelser, der ere forelagte Udvalget, uomtvistelig bevist, at den højtærede Justitsminister gjorde Dr. Rørdam meget grov Uret, den Gang han rettede sine Beskyldninger imod ham her i Tinget. Det forekommer mig derfor, at det vilde klæde den højtærede Justitsminister, om han frejdigt stod op og indrømmede denne Uret og gjorde Dr. Rørdam en Undskyldning, fordi han havde baaret sig saadan ad. I den samme Sammenhæng vil jeg gerne gøre opmærksom paa, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) allerede har fremhævet, at den Omtale af Sundhedsstyrelsens Fremgangsmaade ved Udvekslingen af de Skrivelser, som den højtærede Justitsminister benyttede den Aften, var af yderst misvisende Karakter.

Punkt for Punkt kan jeg derfor ikke se rettere, end at den højtærede Justitsministers Handling overfor Tinget har givet et Vidnesbyrd om, at han ikke forstaaar at fremsætte en Ting rigtigt eller at give os ordentlig Besked derom her i Rigsdagen. Men dersom dette er det ene Resultat, forekommer det andet Resultat mig at være dette, at den højtærede Justitsminister savner Evne til en ensartet Behandling af de forskellige Personer, han har med at gøre, og det vil sige til at

træffe retfærdige Afgørelser ved sin Ansættelse og Afskedigelse af Embedsmænd. Jeg sagde før, at jeg ikke skal prøve paa at dømme Dr. Hoff og Dr. Muus imellem, men intet Menneske, der vil anerkende Kendsgerninger, kan bestride dette, at Dr. Hoff og Dr. Muus staa i hvert Fald saaledes, at der er rettet stærkere Anklager mod Dr. Hoff, end der var rettet mod Dr. Muus. Har Dr. Muus forbrudt sig ved at fortie noget for den højtærede Justitsminister og dække Dr. Langhoff, har Dr. Hoff forbrudt sig ved at fortie vedkommende Lægers Morfinisme, om hvilken han var oplyst, og ved at opretholde vedkommende Læger. Jeg dømmer ikke dette; jeg skal ikke sige, om det er rigtigt, som Dr. Muus og Dr. Hoff have handlet ved vedkommende Lejligheder, men jeg understreger stærkt dette, at den sidste har i hvert Fald ikke handlet bedre end den første. Men for den højtærede Justitsminister er Forholdet det, at det, der var Afskedigelsesgrund for den ene, er blevet ligesom Grundlag for Ansættelse af den anden; med andre Ord: to Mænd, der have handlet ganske paa samme Vis — hvis denne Opfattelse af Dr. Muus har været rigtig —, behandler den højtærede Justitsminister paa fuldkommen forskellig Maade, og deraf drager jeg den Slutning, at den højtærede Justitsminister ikke er i Stand til som Chef for Retsplejen herhjemme at træffe retfærdige Afgørelser i sine Handlinger overfor danske Embedsmænd. Det forekommer derfor mig, at det Resultat, Tinget maa uddrage af de Forhandlinger, der have fundet Sted om disse Spørgsmaal, er, at vi ikke med nogen Tryghed kunne modtage de Oplysninger, der komme fra den højtærede Justitsminister, og at vi ikke med nogen Tillid kunne se hen til, at han ved sine administrative Handlinger vil være i Stand til at træffe sine Afgørelser paa retfærdig Vis.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslagene Nr. 120—133 til § 17 af *Justitsministeren*, tiltraadte af *Udvalget*, (se Till. B. Sp. 1107)

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 134 til samme Paragraf af *Udvalget*

vedtoges uden Afstemning.